

Σάρα Τζίο

Οι

ΒΙΟΛΕΤΕΣ

του

ΜΑΡΤΙΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE VIOLETS OF MARCH

Από τις Εκδόσεις Plume, Νέα Υόρκη 2011

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι βιολέτες του Μαρτίου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah Jio

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλενα Ντούβου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Sarah Jio, 2011

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: I love photo/www.shutterstock.com,
Mariana Rusanovschi/123rf.com, Julia Onuchina/123rf.com,
czalewski/123rf.com, Natalia Bielous/123rf.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2015, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1097-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1099-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

Σάρα Τζίο

Οι
ΒΙΟΛΕΤΕΣ
του
ΜΑΡΤΙΟΥ

Μετάφραση:
Πηνελόπη Τριαδά

Κεφάλαιο 1

Αυτό ήταν, μάλλον», είπε ο Τζόελ, στηρίζοντας το σώμα του στην εξώπορτα του διαμερισμάτος μας.

Τα μάτια του απλώνονταν σε όλο τον χώρο σαν να προσπαθούσε να απομνημονεύσει κάθε λεπτομέρεια του διώροφου νεοϋορκέζικου κτιρίου των αρχών του εικοστού αιώνα που είχαμε αγοράσει μαζί πριν από πέντε χρόνια και είχαμε ανακαινίσει σε πιο ευτυχισμένες εποχές. Ήταν εντυπωσιακό: η είσοδος με την περίτεχνη καμάρα της, το παλιό πλαίσιο τζακιού που είχαμε βρει σε μια αντικερί στο Κονέκτικατ και είχαμε μεταφέρει στο σπίτι σαν να ήταν θησαυρός και οι τοίχοι της τραπεζαρίας με την πλούσια διακόσμηση. Είχαμε δυσκολευτεί να αποφασίσουμε για το χρώμα αλλά τελικά καταλήξαμε στο κόκκινο του Μαρόκου, μια απόχρωση που ήταν νοσταλγική αλλά και έντονη, όπως ο γάμος μας. Όταν το χρώμα κάλυψε τους τοίχους, εκείνος το βρήκε υπερβολικά πορτοκαλί. Εμένα μου φαινόταν τέλειο.

Οι ματιές μας συναντήθηκαν μια στιγμή, αλλά χαμήλωσα γρήγορα το βλέμμα μου εστιάζοντας στην κολλητική ταινία που κρατούσα στα χέρια μου και έκοψα μηχανικά το τελευταίο κομμάτι της, τοποθετώντας το βιαστικά στην τελευταία κούτα με τα υπάρχοντα του Τζόελ, που είχε έρθει για να πάρει σήμερα το πρωί.

«Περίμενε», είπα, καθώς θυμήθηκα ένα μπλε δερματόδετο βιβλίο που είχα δει φευγαλέα στη σφραγισμένη τώρα κούτα.

Σήκωσα το βλέμμα μου και τον κοίταξα με ένα ύφος γεμάτο επίκριση.

«Πήρες *Τα Χρόνια της Χάρης*;» τον ρώτησα.

Είχα διαβάσει το μυθιστόρημα στο γαμήλιο ταξίδι μας στην Ταϊτή έξι χρόνια νωρίτερα, αν και οι κουρελιασμένες του σελίδες δεν ήταν ό,τι ήθελα να θυμάμαι με ενθουσιασμό από το ταξίδι μας. Τώρα που το σκέφτομαι, δε θα μάθω ποτέ πώς αυτό το βραβευμένο με Πούλιτζερ παλιοκαιρισμένο μυθιστόρημα της μακαρίτισσας Μάργκαρετ Άγιερ Μπαρνς κατέληξε σε μια σκοτισμένη στοίβα από βιβλία που δίνονταν δωρεάν στο λόμπι του θέρετρου, αλλά, όταν το τράβηξα από το καλάθι και άνοιξα την εύθραυστη ράχη του, ένιωσα την καρδιά μου να σφίγγεται από μια βαθιά οικειότητα που δεν μπορούσα να εξηγήσω. Η συγκινητική ιστορία που ξετυλιγόταν στις σελίδες του, μια ιστορία αγάπης, απώλειας και αποδοχής, μυστικών παθών και του βάρους προσωπικών σκέψεων, άλλαξε για πάντα τον τρόπο με τον οποίο έβλεπα το δικό μου γράψιμο. Ίσως αυτός ήταν ο λόγος που έπαψα να γράφω. Ο Τζόελ δεν είχε διαβάσει ποτέ το βιβλίο και χαιρόμουν γι' αυτό. Ήταν πάρα πολύ προσωπικό για να το μοιραστώ. Το ένιωθα σαν τις σελίδες του άγραφου ημερολογίου μου.

Ο Τζόελ με παρατηρούσε να ξεκολλάω την ταινία και να ανοίγω την κούτα, ψαχουλεύοντας στο εσωτερικό, μέχρι που βρήκα το παλιό μυθιστόρημα. Αμέσως αναστέναξα με ανακούφιση.

«Συγγνώμη», είπε αμήχανα. «Δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι εσύ...»

Πολλά πράγματα δεν είχε συνειδητοποιήσει για εμένα. Έσφιξα το βιβλίο στο χέρι μου και μετά κούνησα το κεφάλι μου και κόλλησα ξανά την κούτα με ταινία.

«Υποθέτω ότι αυτά είναι όλα», είπα και σηκώθηκα.

Κοίταξε επιφυλακτικά προς το μέρος μου. Αυτή τη φορά τού ανταπέδωσα το βλέμμα. Μερικές ώρες ακόμη, τουλάχιστον έως ότου θα υπέγραφα τα χαρτιά του διαζυγίου το ίδιο απόγευμα, θα εξακολουθούσε να είναι ο άντρας μου. Ωστόσο, ήταν δύσκο-

λο να κοιτάζω αυτά τα σκούρα καστανά μάτια γνωρίζοντας ότι ο άντρας που είχα παντρευτεί με άφηνε για κάποια άλλη. *Πώς φτάσαμε ως εδώ;*

Η σκηνή της καταστροφής μας ήρθε στο μυαλό μου σαν δραματική ταινία, όπως είχε κάνει ένα εκατομμύριο φορές από τότε που χωρίσαμε. Ξεκινούσε μια βροχερή Δευτέρα του Νοεμβρίου. Έφτιαχνα ομελέτα πνιγμένη στο ταμπάσκο, το αγαπημένο του, όταν μου είπε για τη Στέφανι. Το πώς τον έκανε να γελάει. Το πώς τον καταλάβαινε. Το πώς συνδέονταν. Στο μυαλό μου ήρθε η εικόνα δύο κομματιών *Lego* να ενώνονται και αναρρίγησα. Είναι αστείο. Όταν σκέφτομαι εκείνο το πρωινό, μπορώ πραγματικά να μυρίσω καμένα αυγά και ταμπάσκο. Αν ήξερα ότι το τέλος του γάμου μου θα μύριζε έτσι, θα είχα φτιάξει πάνκεις.

Κοίταξα άλλη μια φορά το πρόσωπο του Τζόελ. Τα μάτια του ήταν θλιμμένα και γεμάτα αβεβαιότητα. Ήξερα ότι, αν σηκωνόμουν στις μύτες των ποδιών μου και έπεφτα στην αγκαλιά του, ίσως να με αγκάλιαζε με την αγάπη ενός μεταμελημένου συζύγου που δε θα έφευγε, δε θα έβαζε τέλος στον γάμο μας. *Αλλά, όχι*, είπα στον εαυτό μου. Η ζημιά είχε γίνει. Η μοίρα μας είχε αποφασιστεί.

«Αντίο, Τζόελ», είπα.

Μπορεί η καρδιά μου να ήθελε να χρονοτριβήσει, αλλά ο εγκέφαλός μου ήξερε ποιο ήταν το σωστό. Έπρεπε να φύγω.

Ο Τζόελ έδειχνε πληγωμένος.

«Έμιλι, εγώ...»

Μήπως έψαχνε για συγχώρηση; Για μια δεύτερη ευκαιρία; Δεν ήξερα. Άπλωσα το χέρι μου για να τον εμποδίσω να συνεχίσει.

«Αντίο», είπα, επιστρατεύοντας όλη μου τη δύναμη.

Κούνησε βλοσυρά το κεφάλι του και μετά γύρισε προς την πόρτα. Έκλεισα τα μάτια μου και τον άκουσα να την κλείνει σιγά πίσω του. Την κλείδωσε απ' έξω, μια κίνηση που έκανε την καρδιά μου να μαγκώσει. *Ακόμη νοιάζεται...* Για την ασφάλειά μου, τουλάχιστον. Κούνησα το κεφάλι μου και υπενθύμισα στον

εαυτό μου να αλλάξω τις κλειδαριές. Μετά, άκουσα τα βήματά του να απομακρύνονται όλο και περισσότερο, έως ότου καλύφθηκαν τελείως από τον θόρυβο του δρόμου.

Το τηλέφωνό μου χτύπησε κάποια στιγμή αργότερα. Όταν σηκώθηκα για να απαντήσω, συνειδητοποίησα ότι καθόμουν στο πάτωμα απορροφημένη από *Τα Χρόνια της Χάρης* από τη στιγμή που έφυγε ο Τζόελ. Είχε περάσει ένα λεπτό; Μία ώρα;

«Έρχεσαι;» Ήταν η Άναμπελ, η καλύτερή μου φίλη. «Μου υποσχέθηκες ότι δε θα υπέγραφες τα χαρτιά του διαζυγίου σου μόνη».

Σαστισμένη, κοίταξα το ρολόι.

«Συγγνώμη, Άνι», είπα, ψάχνοντας για τα κλειδιά μου και τον τρομακτικό κίτρινο φάκελο στην τσάντα μου. Είχαμε κανονίσει να τη συναντήσω σε ένα εστιατόριο πριν από σαράντα πέντε λεπτά.

«Έρχομαι».

«Ωραία», είπε. «Θα σου παραγγείλω ένα ποτό».

Το *Calumet*, το αγαπημένο μας μέρος για μεσημεριανό, ήταν τέσσερα τετράγωνα μακριά από το διαμέρισμά μου. Όταν έφτασα ύστερα από δέκα λεπτά, η Άναμπελ με υποδέχτηκε με μια αγκαλιά.

«Πεινάς;» ρώτησε αφού καθίσαμε.

«Όχι», είπα και αναστέναξα.

Η Άναμπελ συνοφρυώθηκε.

«Υδατάνθρακες», είπε, δίνοντάς μου το καλάθι με το ψωμί. «Χρειάζεσαι υδατάνθρακες. Λοιπόν, πού είναι τα χαρτιά; Ας τελειώνουμε με αυτό».

Έβγαλα τον φάκελο από την τσάντα μου και τον άφησα στο τραπέζι κοιτάζοντάς τον με την ίδια επιφυλακτικότητα με την οποία κάποιος άλλος θα κοιτούσε δυναμίτη.

«Θα συνειδητοποιείς ότι για όλα φταις εσύ», είπε η Άναμπελ χαμογελώντας λοξά.

«Τι εννοείς ότι φταίω εγώ;» την αγριοκοίταξα.

«Δεν παντρεύεσαι άντρες που ονομάζονται Τζόελ», συνέχισε μ' εκείνον τον αποδοκιμαστικό τόνο στη φωνή της. «Καμία δεν παντρεύεται έναν Τζόελ. Βγαίνεις ραντεβού με έναν Τζόελ, τον αφήνεις να σε κερνάει ποτά και να σου αγοράζει όμορφα πράγματα από το *Tiffany*, αλλά δεν τον παντρεύεσαι».

Η Άναμπελ έκανε το διδακτορικό της στην Κοινωνική Ανθρωπολογία. Στα δύο χρόνια έρευνας, είχε αναλύσει τα στοιχεία του γάμου και του διαζυγίου με έναν αντισυμβατικό τρόπο. Σύμφωνα με τα ευρήματά της, το ποσοστό επιτυχίας ενός γάμου μπορεί να προβλεφθεί με ακρίβεια με βάση το όνομα του άντρα.

Αν παντρευτείς έναν Ιλάι, είναι πιθανό να βιώσεις γαμήλια ευτυχία για περίπου δώδεκα χρόνια και τρεις μήνες. Έναν Μπραντ; Για έξι χρόνια και τέσσερις μήνες. Το ποσοστό των Στιβ φτάνει μόλις τα τέσσερα χρόνια. Και, κατά τη γνώμη της Άναμπελ, δεν πρέπει να παντρευτείς ποτέ –μα ποτέ– έναν Πρέστον.

«Τι είπαμε ότι λένε τα στοιχεία για έναν Τζόελ;» ρώτησα.

«Επτά χρόνια και δύο μήνες», απάντησε με απάθεια.

Κούνησα καταφατικά το κεφάλι. Ήμαστε παντρεμένοι έξι χρόνια και δύο εβδομάδες.

«Πρέπει να βρεις έναν Τρεντ», συνέχισε.

Έκανα μια γκριμάτσα δυσαρέσκειας.

«Σιχαίνομαι το όνομα Τρεντ».

«Εντάξει... Τότε έναν Έντουαρντ ή έναν Μπιλ ή έναν Μπρους», είπε. «Αυτά είναι ονόματα με γαμήλια μακροβιότητα».

«Μάλιστα», είπα σαρκαστικά. «Τότε θα πρέπει να με πας να βρω σύζυγο σε κάποιο γηροκομείο».

Η Άναμπελ είναι ψηλή, λεπτή και όμορφη· όμορφη σαν την Τζούλια Ρόμπερτς, με τα μακριά, κυματιστά σκούρα μαλλιά της, το πορσελάνινο δέρμα της και τα έντονα σκούρα μάτια της. Στα τριάντα τρία της δεν είχε παντρευτεί ποτέ. Ο λόγος, θα έλεγε η ίδια, ήταν η τζαζ. Δεν μπορούσε να βρει έναν άντρα στον οποίο να αρέσει ο Μάιλς Ντέιβις και ο Χέρμπερτ Χάνκοκ όσο άρεσαν σ' εκείνην.

Κοίταξε γύρω και έκανε νόημα στον σερβιτόρο.

«Θα πάρουμε άλλα δύο, παρακαλώ».

Εκείνος πήρε το ποτήρι με το μαρτίνι από μπροστά μου, αφήνοντας έναν υγρό κύκλο πάνω στον φάκελο.

«Ήρθε η ώρα», είπε η Άναμπελ απαλά.

Το χέρι μου έτρεμε λίγο καθώς άνοιξα τον φάκελο και έβγαλα μια στοίβα με χαρτιά πάχους μισής περίπου ίντσας. Ο βοηθός του δικηγόρου μου είχε επισημάνει τρεις σελίδες κολλώντας φούξια χαρτάκια που έγραφαν: «Υπογραφή εδώ».

Έψαξα στην τσάντα μου να βρω ένα στυλό. Ένωσα έναν κόμπο στο λαιμό μου όταν υπέγραψα το όνομά μου στην πρώτη σελίδα και μετά στην επόμενη και στην επόμενη... Έμιλι Γουίλσον, με ένα επίμηκες λ και ένα ευδιάκριτο ν. Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο έγραφα το όνομά μου από την πέμπτη δημοτικού. Μετά, έγραψα την ημερομηνία... 28 Φεβρουαρίου 2005. Η ημέρα της κηδείας του γάμου μας.

«Μπράβο, καλό κορίτσι», είπε η Άναμπελ, σπρώχνοντας ένα ακόμα μαρτίνι πιο κοντά μου. «Λοιπόν, θα γράψεις για τον Τζόελ;»

Επειδή είμαι συγγραφέας, η Άναμπελ, όπως και όλοι όσοι γνωρίζω, πιστεύουν ότι το να αποτυπώσω τη σχέση μου με τον Τζόελ σε ένα αποκαλυπτικό μυθιστόρημα θα ήταν η καλύτερη εκδίκηση.

«Θα μπορούσες να χτίσεις μια ολόκληρη ιστορία γύρω από εκείνον, μόνο που θα άλλαζες ελαφρώς το όνομά του», συνέχισε. «Ίσως να τον αποκαλούσες Τζο και να τον παρουσιάζες σαν έναν μεγάλο κόπανο». Δάγκωσε μια μπουκιά και παραλίγο να πνιγεί από το γέλιο.

«Έναν κόπανο με στυτική δυσλειτουργία».

Το μοναδικό πρόβλημα είναι ότι, ακόμα κι αν ήθελα να γράψω ένα μυθιστόρημα εκδίκησης για τον Τζόελ, που δεν ήθελα, θα ήταν ένα φριχτό βιβλίο. Ότι κι αν έγραφα, αν κατάφερνα να γράψω κάτι, θα έπασχε από έλλειψη φαντασίας. Το ξέρω, επειδή κάθε πρωί τα τελευταία οκτώ χρόνια ξυπνούσα, καθό-

μουν στο γραφείο μου και κοιτούσα μια κενή οθόνη. Μερικές φορές κατάφερα να γράψω μια σπουδαία φράση ή μερικές καλές σελίδες, αλλά μετά κολλούσα. Και από τη στιγμή που πάγωνα, ο πάγος δεν έλιωνε με τίποτα.

Η ψυχολόγος μου, η Μπόνι, το αποκαλούσε κλινικό (όπως λέμε ανίατο) συγγραφικό μπλοκάρισμα. Η μούσα μου είχε αρρωστήσει και η πρόγνωση δεν ήταν καλή.

Πριν από οκτώ χρόνια, έγραφα ένα μπεστ σέλερ μυθιστόρημα. Πριν από οκτώ χρόνια, ήμουν στην κορυφή του κόσμου. Ήμουν αδύνατη –όχι ότι τώρα είμαι παχιά (ίσως στους γοφούς λίγο)– και στη λίστα των *Times* της Νέας Υόρκης με τα βιβλία με τις καλύτερες πωλήσεις. Και αν υπήρχε λίστα των *Times* της Νέας Υόρκης για τα άτομα με την καλύτερη ζωή, θα ήμουν και σε αυτή.

Μετά την έκδοση του βιβλίου μου, *Καλώντας την Άλι Λάρσον*, η ατζέντης μου με ενθάρρυνε να γράψω και δεύτερο μέρος. Οι αναγνώστες ήθελαν και συνέχεια. Και ο εκδότης μου μου είχε ήδη προτείνει να διπλασιάσει την προκαταβολή μου για ένα δεύτερο βιβλίο. Αλλά, όσο κι αν προσπάθησα, δεν είχα τίποτε άλλο να γράψω, τίποτε άλλο να πω. Και τελικά, η ατζέντης μου έπαψε να μου τηλεφωνεί. Οι εκδότες έπαψαν να περιμένουν. Οι αναγνώστες έπαψαν να νοιάζονται. Η μοναδική απόδειξη ότι η προηγούμενη ζωή μου δεν ήταν αποκύημα της φαντασίας μου ήταν οι παχυλές επιταγές που έρχονταν κάθε τόσο με το ταχυδρομείο και κάποιο γράμμα που λάμβανα περιστασιακά από έναν παράφρονα αναγνώστη ονόματι Λέστερ ΜακΚέιν, ο οποίος πίστευε ότι ήταν ερωτευμένος με την Άλι, τον κεντρικό χαρακτήρα του βιβλίου μου.

Ακόμη θυμάμαι την έξαψη που ένιωσα όταν ο Τζόελ με πλησίασε στο πάρτι για την κυκλοφορία του βιβλίου μου στο Ξενοδοχείο *Madison Park*. Βρισκόταν σε ένα κοκτέιλ πάρτι σε κάποια διπλανή αίθουσα όταν με είδε να στέκομαι στην είσοδο. Φορούσα ένα φόρεμα της Μπέτσι Τζόνσον, το οποίο το 1997 ήταν το απόλυτο: ένα μαύρο στράπλες κομμάτι για το οποίο είχα ξοδέ-

πει ένα απίστευτα μεγάλο ποσό. Αλλά άξιζε και την τελευταία δεκάρα. Το είχα ακόμη στην ντουλάπα μου, αλλά ξαφνικά ένιωσα την παρόρμηση να πάω σπίτι και να το κάψω.

«Είσαι εκθαμβωτική», είχε πει, μάλλον τολμηρά, πριν καν συστηθεί. Θυμάμαι πώς είχα νιώσει όταν τον άκουσα να λέει αυτές τις λέξεις. Ίσως ήταν η ατάκα που χρησιμοποιούσε για να φλερτάρει. Ωστόσο, μ' έκανε να νιώσω υπέροχα. Ταίριαζε απόλυτα στον Τζόελ.

Μερικούς μήνες νωρίτερα, το *GQ* είχε κάνει ένα μεγάλο αφιέρωμα στους πιο περιζήτητους εργένηδες «της διπλανής πόρτας» στην Αμερική. Δεν επρόκειτο για τη λίστα στην οποία κάθε δύο χρόνια εμφανίζεται ο Τζορτζ Κλούνεϊ. Εκείνη περιλάμβανε έναν σέρφερ στο Σαν Ντιέγκο, έναν οδοντίατρο στην Πενσυλβάνια, έναν δάσκαλο στο Ντιτρόιτ και έναν δικηγόρο στη Νέα Υόρκη, τον Τζόελ. Ήταν στο τοπ δέκα. Και για κάποιον λόγο, τον είχα αρπάξει εγώ. Και τον είχα χάσει.

Η Άναμπελ κουνούσε τα χέρια της μπροστά μου.

«Γη καλεί Έμιλι», είπε.

«Συγγνώμη», απάντησα αναρριγώντας. «Όχι, δε θα γράψω για τον Τζόελ». Κούνησα το κεφάλι μου και έβαλα τα χαρτιά ξανά στον φάκελο, τοποθετώντας τον μετά στην τσάντα μου. «Αν ξαναγράψω ποτέ τίποτα, θα είναι κάτι διαφορετικό από οποιαδήποτε ιστορία προσπάθησα ποτέ να γράψω».

Η Άναμπελ με κοίταξε σαστισμένη.

«Τι γίνεται με τη συνέχεια του προηγούμενου βιβλίου σου; Δε θα την τελειώσεις;»

«Όχι πια», είπα, διπλώνοντας μια χαρτοπετσέτα στη μέση.

«Γιατί όχι;»

«Δεν μπορώ να το κάνω πια. Δεν μπορώ να αναγκάσω τον εαυτό μου να παράγει αρκετές χιλιάδες μέτριες λέξεις, ακόμα κι αν αυτό σημαίνει συμβόλαιο για έκδοση. Ακόμα κι αν σημαίνει ότι χιλιάδες αναγνώστες θα έχουν το βιβλίο μου στα χέρια τους στις καλοκαιρινές διακοπές τους. Αν ξαναγράψω ποτέ, θα είναι κάτι διαφορετικό».

Η Άναμπελ έδειχνε σαν να ήθελε να σηκωθεί και να χειροκροτήσει.

«Για δες», είπε χαμογελώντας. «Κάνεις την υπέρβαση».

«Όχι, δεν την κάνω», είπα πεισματάρικα.

«Φυσικά και την κάνεις», ανταπάντησε. «Ας το αναλύσουμε λίγο ακόμα». Έπλεξε τα χέρια της μεταξύ τους. «Είπες ότι θέλεις να γράψεις κάτι διαφορετικό, αλλά νομίζω ότι αυτό που εννοείς είναι ότι το τελευταίο σου βιβλίο δεν το έγραψες με την καρδιά σου».

«Θα μπορούσες να το πεις κι έτσι», είπα, ανασηκώνοντας τους ώμους.

Η Άναμπελ πήρε μια ελιά από το ποτήρι με το μαρτίνι της και την έβαλε στο στόμα της.

«Γιατί δε γράφεις κάτι για το οποίο να νοιάζεσαι πραγματικά;» ρώτησε αμέσως μετά. «Όπως για ένα μέρος ή για ένα άτομο που σε ενέπνευσε», συμπλήρωσε.

«Αυτό δεν προσπαθεί να κάνει κάθε συγγραφέας;» τη ρώτησα με νόημα.

«Ναι», απάντησε, διώχνοντας τον σερβιτόρο με ένα βλέμμα που έλεγε «είμαστε εντάξει». Μετά, γύρισε ξανά σ' εμένα με μάτια γεμάτα ένταση. «Όμως, το έχεις δοκιμάσει στ' αλήθεια; Το βιβλίο σου ήταν φανταστικό. Στ' αλήθεια ήταν, Εμ... Ωστόσο, υπήρχε κάτι μέσα του που ήταν... Πώς να το πω; Εσύ;»

Είχε δίκιο. Ήταν μια καλή ιστορία. Έγινε μπεστ σέλερ, για όνομα του Θεού. Γιατί, λοιπόν, δεν μπορούσα να νιώσω περήφανη γι' αυτό; Γιατί δεν μπορούσα να νιώσω συνδεδεμένη μαζί του;

«Σε γνωρίζω πολύ καιρό», συνέχισε, «και ξέρω ότι δεν ήταν μια ιστορία που βγήκε από τη ζωή σου, από τις εμπειρίες σου».

Δεν ήταν. Αλλά από ποιο κομμάτι της ζωής μου θα μπορούσα να αντλήσω στοιχεία; Σκέφτηκα τους γονείς μου και τους παππούδες μου και μετά κούνησα το κεφάλι μου.

«Αυτό είναι το πρόβλημα. Άλλοι συγγραφείς έχουν άφθονες πηγές από τις οποίες μπορούν να αντλήσουν στοιχεία: κα-

κές μητέρες, κακομεταχείριση, περιπετειώδεις παιδικές ηλικίες. Η δική μου ζωή ήταν τόσο βαρετή. Χωρίς θανάτους. Χωρίς τραύματα. Ούτε ένα κατοικίδιο δεν έχει πεθάνει. Η γάτα της μητέρας μου, ο Όσκαρ, είναι είκοσι δύο ετών. Δεν υπάρχει τίποτα που να αξίζει να ειπωθεί ως ιστορία. Πίστεψέ με. Το έχω σκεφτεί».

«Δε νομίζω ότι έχεις αρκετή εμπιστοσύνη στον εαυτό σου», σχολίασε. «Κάτι θα υπάρχει. Κάποια σπίθα».

Αυτή τη φορά επέτρεψα στο μυαλό μου να περιπλανηθεί και, όταν το έκανε, σκέφτηκα αμέσως τη θεία μου, την Μπι, θεία της μητέρας μου, και το σπίτι της στο Μπείνμπριτζ Αιλαντ, στην Πολιτεία της Ουάσιγκτον. Μου είχε λείψει και εκείνη και το νησί. Πώς είχα αφήσει να περάσουν τόσα χρόνια από την τελευταία μου επίσκεψη; Η Μπι, η οποία ήταν ογδόντα πέντε χρόνων αλλά φερόταν σαν να ήταν είκοσι εννέα, δεν είχε αποκτήσει ποτέ παιδιά. Έτσι, η αδελφή μου κι εγώ γίναμε εξ ορισμού τα παρένθετα εγγόνια της. Μας έστελνε κάρτες γενεθλίων με κολλαριστά χαρτονομίσματα των πενήντα δολαρίων, χριστουγεννιάτικα δώρα, που ήταν στ' αλήθεια ωραία, καθώς και γλυκά την ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου. Όταν πηγαίναμε να την επισκεφτούμε τα καλοκαίρια από το σπίτι μας στο Πόρτλαντ του Όρεγκον, έβαζε κρυφά σοκολάτες κάτω από τα μαξιλάρια μας πριν προλάβει η μητέρα μας να ουρλιάξει.

Η Μπι ήταν πραγματικά ασυμβίβαστη. Αλλά είχε και κάτι παράξενο. Μιλούσε τόσο πολύ. Ή τόσο λίγο. Ήταν ταυτόχρονα φιλόξενη και οξύθυμη, δοτική και εγωίστρια. Και, βέβαια, υπήρχαν και τα μυστικά. Την αγαπούσα για όλα αυτά.

Η μητέρα μου έλεγε πάντα ότι, όταν οι άνθρωποι ζουν μόνοι τους το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους, αποκτούν ανοσία στις ιδιομορφίες τους. Δεν ήμουν σίγουρη ότι είχα πειστεί από αυτήν τη θεωρία, εν μέρει επειδή ανησυχούσα μήπως περάσω κι εγώ τη ζωή μου γεροντοκόρη. Μου αρκούσε να προσέχω τα σημάδια.

Η Μπι. Μπόρεσα να τη φανταστώ αμέσως στο τραπέζι της κουζίνας της στο Μπείνμπριτζ Αιλαντ. Όσο καιρό την ξέρω,

τρώνει το ίδιο πρωινό: φρυγανισμένο ψωμί μαγιάς με βούτυρο και μέλι. Κόβει το φρυγανισμένο ψωμί σε τέσσερα μικρά τετράγωνα και τα τοποθετεί σε μια χαρτοπετσέτα που έχει διπλώσει στη μέση. Πάνω στο κάθε κομμάτι απλώνει μια πλούσια ποσότητα μαλακού βούτυρου, παχιά όπως το γλάσο ενός κέικ, και μετά βάζει μια μεγάλη κουταλιά από μέλι. Όταν ήμουν μικρή, την είχα δει να το κάνει εκατοντάδες φορές και τώρα, όταν είμαι άρρωστη, το φρυγανισμένο ψωμί μαγιάς με βούτυρο και μέλι είναι σαν φάρμακο.

Η Μπι δεν είναι όμορφη γυναίκα. Είναι πιο ψηλή από τους περισσότερους άντρες, με ένα πρόσωπο υπερβολικά πλατύ, ώμους υπερβολικά μεγάλους, όπως και δόντια. Ωστόσο, οι ασπρόμαυρες φωτογραφίες από τα νιάτα της αποκαλύπτουν μια σπίθα, μια ομορφιά που όλες οι γυναίκες έχουν στα είκοσί τους χρόνια.

Πάντα μου άρεσε μια συγκεκριμένη φωτογραφία της όταν ήταν σε εκείνη ακριβώς την ηλικία, η οποία βρισκόταν σε μια κορνίζα διακοσμημένη με κοχύλια, κρεμασμένη ψηλά στον τοίχο του χολ του σπιτιού όπου πέρασα την παιδική μου ηλικία. Σίγουρα δεν ήταν σε περίοπτη θέση, αφού θα έπρεπε να ανεβεί κανείς σε ένα σκαμνί για να τη δει καθαρά. Η παλιά φωτογραφία με τις δαντελωτές άκρες απεικόνιζε μια Μπι που δεν είχα γνωρίσει ποτέ. Καθισμένη με μια ομάδα φίλων πάνω σε μια κουβέρτα στην παραλία, έδειχνε ανέμελη και χαμογελούσε σαγηνευτικά. Μια άλλη γυναίκα έσκυβε κοντά της, ψιθυρίζοντας στο αυτί της. Ένα μυστικό. Η Μπι κρατούσε μια σειρά από μαργαριτάρια που κρέμονταν από τον λαιμό της και κοιτούσε τη φωτογραφική μηχανή μ' έναν τρόπο που δεν την είχα δει ποτέ να κοιτάζει τον θείο Μπιλ. Αναρωτιόμουν ποιος στεκόταν πίσω από τον φακό εκείνη την ημέρα πριν από τόσα χρόνια.

«Τι είπε;» ρώτησα τη μητέρα μου μια μέρα όταν ήμουν μικρή, κοιτάζοντας ψηλά τη φωτογραφία.

Η μητέρα μου δε σήκωσε το βλέμμα της από την μπουγάδα με την οποία πάλευε στο χολ.

«Ποιος είτε τι;»

Έδειξα τη γυναίκα δίπλα στην Μπι.

«Η όμορφη κυρία που ψιθυρίζει στο αντί της θείας Μπι».

Η μητέρα μου σηκώθηκε αμέσως και ήρθε δίπλα μου. Σήκωσε το χέρι της και σκούπισε τη σκόνη από το γυαλί της κορνίζας με την άκρη του πουλόβερ της.

«Δε θα μάθουμε ποτέ», απάντησε με ολοφάνερη στενοχώρια, καθώς κοιτούσε τη φωτογραφία.

Ο μακαρίτης ο θεός της μητέρας μου, ο Μπιλ, ήταν ένας όμορφος ήρωας του Β΄ Παγκόσμιου Πολέμου. Όλοι έλεγαν ότι είχε παντρευτεί την Μπι για τα χρήματά της, αλλά είναι μια θεωρία που για εμένα δεν ισχύει. Είχα δει τον τρόπο με τον οποίο τη φιλούσε, τον τρόπο με τον οποίο τύλιγε τα χέρια του γύρω από τη μέση της κατά τη διάρκεια εκείνων των καλοκαιριών της παιδικής μου ηλικίας. Την είχε αγαπήσει. Δεν υπήρχε αμφιβολία γι' αυτό.

Ωστόσο, ήξερα από τον τρόπο με τον οποίο μιλούσε η μητέρα μου ότι δεν ενέκρινε τη σχέση τους, ότι πίστευε πως ο Μπιλ θα μπορούσε να είχε βρει μια πολύ καλύτερη γυναίκα. Η Μπι, κατά την άποψή της, ήταν υπερβολικά αντισυμβατική, υπερβολικά διαφορετική από μια συνηθισμένη γυναίκα, υπερβολικά θρασύς, και γενικώς υπερβολική.

Παρ' όλα αυτά, επισκεπτόμασταν συνεχώς την Μπι, το ένα καλοκαίρι μετά το άλλο, ακόμα και αφότου πέθανε ο θεός Μπιλ, όταν ήμουν εννέα χρόνων. Εκείνο το μέρος ήταν κατά κάποιον τρόπο ανάλαφρο, με τους γλάρους να πετούν πάνω από το κεφάλι σου, τους τεράστιους κήπους, τη μυρωδιά του πορθημού Πάτζετ, τη μεγάλη κουζίνα με τα παράθυρά της, που κοιτούσαν προς το γκριζό νερό, το επίμονο βουητό των κυμάτων που έσκαγαν στην ακτή. Εγώ και η αδελφή μου το λατρεύαμε και, παρά τα αισθήματα της μητέρας μου για την Μπι, ξέρω ότι αγαπούσε κι εκείνη το μέρος. Είχε μια χαλαρωτική επίδραση σε όλους μας.

Η Αναμπελ με κοίταξε στα μάτια με νόημα.

«Όντως έχεις μια ιστορία εκεί. Έτσι δεν είναι;»

«Ίσως», απάντησα επιφυλακτικά και αναστέναξα.

«Γιατί δεν κάνεις ένα ταξίδι;» πρότεινε. «Πρέπει να ξεφύγεις, να καθαρίσεις το μυαλό σου για λίγο».

Ζάρωσα τη μύτη μου στην ιδέα.

«Πού να πάω;»

«Κάπου μακριά από εδώ».

Είχε δίκιο. Το Μεγάλο Μήλο* είναι φίλος σου μόνο στα καλά. Η πόλη σε αγαπά όταν βρίσκεσαι ψηλά και σε κλοτσάει όταν έχεις πάρει την κατιούσα.

«Θα έρθεις μαζί μου;»

Φαντάστηκα τις δυο μας σε μια τροπική παραλία, με κοκτέιλ με ομπρελίτσες.

«Όχι», απάντησε, κουνώντας το κεφάλι της.

«Γιατί όχι;»

Ένιωθα σαν κουτάβι, ένα φοβισμένο, χαμένο κουτάβι που περιμένει από κάποιον να του φορέσει το κολάρο του και να του δείξει πού να πάει, τι να κάνει, πώς να συμπεριφερθεί.

«Δεν μπορώ να έρθω μαζί σου επειδή αυτό πρέπει να το κάνεις μόνη σου».

Τα λόγια της με ταρακούνησαν. Με κοίταξε κατάματα, σαν να έπρεπε να απορροφήσω κάθε σταγόνα όσων σκόπευε να πει.

«Ο γάμος σου τελείωσε και το θέμα είναι ότι δεν έχεις ριζί ούτε ένα δάκρυ».

Καθώς επέστρεφα στο διαμέρισμά μου, σκεφτόμουν αυτό που μου είπε η Άναμπελ και οι σκέψεις μου άλλη μια φορά στράφηκαν στη θεία μου, την Μπι. *Πώς άφησα να περάσουν τόσα χρόνια χωρίς να την επισκεφτώ;*

Άκουσα έναν οξύ ήχο πάνω από το κεφάλι μου. Ήταν ο ξεκάθαρος ήχος μετάλλου που τριβεται πάνω σε μέταλλο. Σήκωσα

* Πρόκειται για τη Νέα Υόρκη. (Σ.τ.Μ.)

το βλέμμα μου. Ένας χάλκινος ανεμοδείκτης σε σχήμα πάπιας, διαβρωμένος σε τέτοιον βαθμό από τα καιρικά στοιχεία ώστε φαινόταν η πλούσια γκριζοπράσινη επίστρωσή του, στεκόταν προσοχή στην ταράτσα μιας κοντινής καφετέριας. Στροβιλιζόταν με θόρυβο από τον άνεμο.

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά καθώς αντίκρισα την οικεία εικόνα. Πού την είχα ξαναδεί; Μετά κατάλαβα. *Ο πίνακας. Ο πίνακας της Μπι.* Μέχρι εκείνη τη στιγμή, είχα ξεχάσει τον καμβά με διαστάσεις δώδεκα επί δεκαπέντε εκατοστά, που μου είχε δώσει όταν ήμουν παιδί. Κάποτε ζωγράφιζε και θυμάμαι πόσο μεγάλη περηφάνια ένιωσα όταν επέλεξε εμένα για να φυλάξω το έργο τέχνης. Το είχα αποκαλέσει αριστούργημα και τα λόγια μου την έκαναν να χαμογελάσει.

Έκλεισα τα μάτια μου και μπόρεσα να δω με απόλυτη καθαρότητα τη ζωγραφισμένη με λάδι θαλασσογραφία: τον ανεμοδείκτη σε σχήμα πάπιας κουρνιασμένο στην κορυφή του παλιού αγροτόσπιτου στην παραλία και το ζευγάρι, πιασμένο χέρι χέρι, στην ακτή.

Ένιωσα να με κυριεύει η ενοχή. Πού ήταν ο πίνακας; Τον είχα κρύψει όταν ο Τζόελ κι εγώ μετακομίσαμε στο διαμέρισμα, επειδή θεωρούσε ότι δεν ταίριαζε με τη διακόσμησή μας. Όπως είχα αποκοπεί από το νησί που λάτρευα όταν ήμουν μικρή, έτσι ακριβώς είχα πακετάρει τα ενθύμια του παρελθόντος μου σε κούτες. *Γιατί; Για ποιον λόγο;*

Επιτάχυνα το βήμα μου έως ότου κατέληξα να τρέχω. Σκέφτηκα *Τα Χρόνια της Χάρης. Μήπως είχε καταλήξει και ο πίνακας σε κάποια κούτα του Τζόελ; Ή, ακόμα χειρότερα, μήπως τον έβαλα κατά λάθος σε μια κούτα με βιβλία και ρούχα για τον έρανο;* Έφτασα στην πόρτα του διαμερίσματος και έβαλα το κλειδί μου στην κλειδαριά. Μετά, ανέβηκα τρέχοντας τη σκάλα ως την κρεβατοκάμαρα και άνοιξα την πόρτα της ντουλάπας. Εκεί, στο πάνω ράφι, υπήρχαν δύο κούτες. Κατέβασα τη μια και ψαχούλεψα το περιεχόμενό της: μερικά πάνινα ζωάκια από την παιδική μου ηλικία, ένα κουτί με παλιές φωτογραφίες και ασκε-

τά σημειωματάρια με αποκόμματα από τα δύο χρόνια που έγγραφα για την εφημερίδα του κολεγίου. Ωστόσο, δεν υπήρχε πουθενά ο πίνακας.

Πήρα τη δεύτερη κούτα και κοίταξα στο εσωτερικό της. Υπήρχαν μια πάνινη κούκλα, ένα κουτί με σημειώσεις για τα αγόρια που μου άρεσαν στο γυμνάσιο και το αγαπημένο μου ημερολόγιο με τη Φραουλίτσα από το δημοτικό. Αυτά ήταν όλα.

Πώς μπόρεσα να τον χάσω; Πώς μπόρεσα να φανώ τόσο επιπόλαιη; Σηκώθηκα, ψάχνοντας μια τελευταία φορά την ντουλάπα. Το μάτι μου έπεσε ξαφνικά σε μια πλαστική τσάντα που ήταν στριμωγμένη στην πίσω γωνία. Η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή από την ανυπομονησία καθώς την τραβούσα στο φως.

Μέσα στην τσάντα, τυλιγμένος σε μια τριχουάζ και ροζ πετσέτα παραλίας, βρισκόταν ο πίνακας. Κάτι βαθιά μέσα μου με πόνεσε όταν τον έσφιξα στα χέρια μου. Ο ανεμοδείκτης. Η παραλία. Το παλιό χωριατόσπιτο. Ήταν όλα όπως τα θυμόμουν. Αλλά όχι το ζευγάρι. Όχι... Κάτι ήταν διαφορετικό. Πάντοτε φανταζόμουν ότι τα πρόσωπα ήταν η Μπι και ο θείος Μπιλ. Η γυναίκα ήταν σίγουρα η Μπι, με τα μακριά της πόδια και το χαρκτηριστικό της γαλάζιο κάπρι παντελόνι. Το αποκαλούσε το «καλοκαιρινό παντελόνι» της. Αλλά ο άντρας δεν ήταν ο θείος Μπιλ. Όχι. Πώς μπόρεσε να μου διαφύγει; Ο Μπιλ είχε ανοιχτόχρωμα μαλλιά, καστανόξανθα. Αλλά αυτός ο άντρας είχε πυκνά, κυματιστά σκούρα μαλλιά. *Ποιος ήταν; Και γιατί ζωγράφισε η Μπι τον εαυτό της μαζί του;*

Άφησα τα πράγματα στο πάτωμα και κατέβηκα, κρατώντας τον πίνακα, στο κάτω πάτωμα, για να πάρω την ατζέντα μου. Πληκτρολόγησα τον αριθμό τηλεφώνου και πήρα βαθιά ανάσα, ακούγοντας τον ήχο του πρώτου κουνουνίσματος και μετά του δεύτερου.

«Παρακαλώ;»

Η φωνή της ήταν ίδια, βαθιά και δυνατή, με απαλές άκρες.

«Μπι, εγώ είμαι, η Έμιλι», είπα, με σπασμένη φωνή. «Συγγνώμη που πέρασε τόσος καιρός. Απλά εγώ...»

«Ανοησίες, χρυσό μου. Δε χρειάζεται να απολογείσαι. Έλαβες την καρτ ποστάλ μου;»

«Την καρτ ποστάλ σου;»

«Ναι... Την έστειλα την περασμένη εβδομάδα όταν έμαθα τα νέα σου».

«Τα έμαθες;»

Δεν είχα μιλήσει σε πολλά άτομα για τον Τζόελ. Ούτε στους γονείς μου στο Πόρτλαντ, όχι ακόμη πάντως. Ούτε στην αδελφή μου στο Λος Άντζελες, με τα τέλεια παιδιά της, τον στοργικό της σύζυγο και τον κήπο της με τα λαχανικά. Ούτε καν στην ψυχολόγο μου. Παρ' όλα αυτά, δεν εξεπλάγην που τα νέα έφτασαν στο Μπείνμπριτζ Άιλαντ.

«Ναι», είπε. «Και αναρωτιόμουν αν θα ερχόσουν για επίσκεψη». Έκανε μια παύση. «Αυτό το νησί είναι εξαιρετικό μέρος για να κλείνεις πληγές».

Πέρασα το δάχτυλό μου κατά μήκος της άκρης του πίνακα. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή θα ήθελα να ήμουν εκεί, στο Μπείνμπριτζ Άιλαντ, στη μεγάλη, ζεστή κουζίνα της Μπι.

«Πότε θα έρθεις;»

Η Μπι δε χάνει ποτέ τον καιρό της.

«Αύριο είναι πολύ νωρίς;»

«Αύριο είναι πρώτη Μαρτίου, ο μήνας που ο πορθμός είναι στα καλύτερά του, χρυσό μου».

Ήξερα τι εννοούσε. Το ταραγμένο γκρι νερό. Τα φύκια και τα στρείδια. Σχεδόν μπορούσα να γευτώ τον αλμυρό αέρα. Η Μπι πίστευε ότι ο πορθμός Πάτζετ ήταν ο μεγάλος θεραπευτής. Και ήξερα ότι, όταν θα έφτανα, θα με παρότρυνε να βγάλω τα παπούτσια μου και να πάω να τσαλαβουτήσω, ακόμα κι αν ήταν μεσάνυχτα, ακόμα κι αν είχε έξι βαθμούς θερμοκρασία.

«Έμμι;»

«Ναι;»

«Πρέπει να μιλήσουμε για κάτι σημαντικό».

«Τι είναι αυτό το σημαντικό;» με ρώτησε με έντονη απορία.

«Όχι τώρα. Όχι από το τηλέφωνο. Όταν έρθεις, χρυσό μου».

Αφού έκλεισα το τηλέφωνο, κατέβηκα στο ταχυδρομικό κουτί και βρήκα έναν λογαριασμό πιστωτικής κάρτας, έναν κατάλογο της *Victoria's Secret* –που απευθυνόταν στον Τζόελ– και έναν μεγάλο τετράγωνο φάκελο. Αναγνώρισα τη διεύθυνση του αποστολέα. Μου πήρε μόνο μια στιγμή για να θυμηθώ πού την είχα δει: στα χαρτιά του διαζυγίου. Ήταν η διεύθυνση του καινούργιου διαμερίσματος του Τζόελ στην Πεντηκοστή Έβδομη Οδό, εκείνο που μοιραζόταν με τη Στέφανι.

Άρχισε να με πλημμυρίζει η αδρεναλίνη όταν συλλογίστηκα ότι ίσως ο Τζόελ ήθελε να με προσεγγίσει. Ίσως μου έστειλε ένα γράμμα, μια κάρτα. Ίσως επρόκειτο για μια ρομαντική αρχή σε ένα κνηγί θησαυρού: μια πρόσκληση να τον συναντήσω κάπου στην πόλη όπου θα υπήρχε και κάποιο άλλο στοιχείο και, ύστερα από άλλα τέσσερα στοιχεία, θα τον αντίκριζα να στέκεται μπροστά από το ξενοδοχείο στο οποίο είχαμε γνωριστεί πριν από πολλά χρόνια. Και θα κρατούσε ένα τριαντάφυλλο ή καλύτερα ένα χαρτόνι που θα έγραφε: «ΣΥΓΓΝΩΜΗ. Σ' ΑΓΑΠΩ. ΣΥΓΧΩΡΕΣΕ ΜΕ». Ακριβώς έτσι. Θα ήταν το τέλειο τέλος σε ένα τραγικό ειδύλλιο. *Δώσε μας ένα ευτυχισμένο τέλος, Τζόελ*, έπιασα τον εαυτό μου να σκέφτεται καθώς περνούσα το δάχτυλό μου κατά μήκος του φακέλου. *Με αγαπάει ακόμη. Νιώθει ακόμη κάτι.*

Αλλά, όταν σήκωσα την άκρη του φακέλου και τράβηξα προσεκτικά τη χρυσαφί κάρτα που υπήρχε μέσα, η φαντασίωση κατέρρευσε. Απόμεινα να κοιτάζω.

Το παχύ χαρτί. Τα εντυπωσιακά καλλιγραφικά γράμματα. Ήταν ένα προσκλητήριο γάμου. Το δικό του προσκλητήριο γάμου. Έξι το απόγευμα. Δείπνο. Χορός. Μια γιορτή αγάπης. Βοδινό ή κοτόπουλο. Η παρουσία σας θα μας χαροποιήσει. Η απουσία σας θα μας λυπήσει. Μπήκα στην κουζίνα, παρακάμπτοντας ήρεμα τον κάδο της ανακύκλωσης, και πέταξα τον φάκελο με το χρυσαφί επιστολόχαρτο στα σκουπίδια της κουζίνας, πάνω από ένα κουτί με μουχλιασμένο κοτόπουλο.

Κοιτάζοντας την υπόλοιπη αλληλογραφία, μου έπεσε από τα χέρια ένα περιοδικό και, όταν έσκυψα να το σηκώσω, είδα την

καρτ ποστάλ της Μπι, η οποία ήταν μέσα στις σελίδες του *The New Yorker*. Το μπροστινό μέρος απεικόνιζε ένα φέρι μποτ, λευκό με πράσινες λεπτομέρειες, να μπαίνει στο λιμάνι. Τη γύρισα και διάβασα.

Έμιλι,

Το νησί έχει έναν τρόπο να καλεί κάποιον πίσω όταν έρχεται η ώρα. Γύρισε στο σπίτι. Μου έχεις λείψει, χρυσό μου.

*Με όλη μου την αγάπη
Μπι*

Έσφιξα την καρτ ποστάλ στο στήθος μου και άφησα μια βαθιά ανάσα.

Πριν ακόμα γίνει τριάντα, η Έμιλι τα είχε όλα: ένα επιτυχημένο μυθιστόρημα, έναν σύζυγο που φαινόταν να είχε ξεπηδήσει από τις σελίδες ανδρικού περιοδικού, και ένα εισιτήριο άνευ επιστροφής για τη χώρα της απόλυτης ευτυχίας.

Δέκα χρόνια αργότερα, η ζωή της δε θυμίζει σε τίποτα την ειδυλλιακή εκείνη περίοδο. Όταν η ηλικιωμένη θεία της, η Μπι, την προσκαλεί να περάσει όλο τον Μάρτιο στο σπίτι της στο Μπρίνμπριτζ Άιλαντ, η Έμιλι δέχεται, ελπίζοντας ότι η θάλασσα θα γιατρέψει τις πληγές της. Κάνοντας έρευνα για το επόμενο βιβλίο της, ανακαλύπτει ένα κόκκινο βελούδινο ημερολόγιο από το 1943, το περιεχόμενο του οποίου φέρνει στο φως μια αναπάντεχη ιστορία που σχετίζεται με τη δική της ζωή.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN 978-618-01-1097-5

9 786180 110975

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 16548

ΕΣΕΙΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΑ Σ' ΕΠΑΦΗ